

„Nemůžu za tvou chorobnou žárlivost!“ trhla nahou rukou, až se plášť zachvěl.

Dio natahoval paži, ale sotva se k ní přiblížil, Soren už stál u něj.

Czeleste zařvala na celou místnost. Oba se po ní podívali, ale neslevili ze svého postoje. Naštvaně semkla rty. *Uklidni se, jinak ztratíš kontrolu!* Sebrala vázu ze stolku a mrštila ji po nich. Soren uskočil a zadíval se na Czeleste. Potom na roztříštěnou vázu. Pak zase na ni. Sjel ji pohledem. Plášť se krčil na zemi u jejích nohou a šatičky držely jen díky plnému hrudníku. Přešla k nim, aby zkontrolovala škody. Dio se sbíral ze země. Nezasáhla ho úplně, ale pár střeptů se odrazilo od futer a způsobilo mu šrámy. Soren jí zvedl alespoň jedno ramínko zpět.

„Potřebuju se uklidnit. Vypadněte! Oba!“ zaječela na ně princezna.

Soren sebral Dia a vyhodil ho před její komnaty. Sám se vrátil, aby mohl projít cestou, kudy přišel. Spěšně se princezně poklonil. Její pohled směřoval k zemi. Mlčky odešel.

Srdce jí tlouklo jako splašené. Teď bude muset prosit Sorena, aby toleroval tento Diův výstup. Choval se jako žárlivec a jednal bez rozmyslu, což jí k jeho obvykle přemýšlivé povaze nesešlo. Má v tom hledat něco víc?

Celý zámek se koupal v temné kápi noci. Z okna se sem tam ozvaly kroky hradní stráže a lehké praskání pochodní. Jinak bylo všude úplně ticho. Nad rozlehlým sídlem se v nebi bez mraků vznášel stříbrný srpek měsíce. Jen letmo osvětloval zahrady. Mohlo být kolem tří ráno, když konečně usnula a vděčně se ponořila do hloubi nevědomí.

Na obloze se začaly objevovat první známky ustupující noci. Paprsky dopadaly na zamřzenou krajinu. V zahradách se pohybovali sluhové, kteří obíhali květinové pláň. V mlze vypadali jako duchové, již se s láskou starají o všechny okvětní lístky. Východní strana komplexu byla jasně ozářena sluncem, které se dralo okny do komnat.

Dnes ji čekal výcvik. Dřív se učila s vodou bojovat, ale byla příliš mocná. Mohla ovládat nejen vodu, ale i led a s velkou dávkou soustředění i páru a mraky. Po prvním incidentu, kdy někdo přišel k úhoně, se její výuka zúžila jen na kontrolu moci.

Seběhla do hlavní chodby, kde už na ni čekala její učitelka. Nevládla magií, ale dokázala Czeleste uklidnit, aby se mohla lépe soustředit. Chytily se za ruce a vyšly ven.

Stará jablona označovala místo, kam pravidelně chodily. Sedly si do vlhké trávy a chvíli jen dýchaly. Cítila kolem sebe vítr. Listy, jak šustily v tichu. Slyšela i kapky, které dopadaly na její nahá ramena. Byl tady klid.

Učitelka jí položila ruku na překříženou látku na prsou. Slabě na ni zaklepala a přesunula ji na břicho. Věděla, že to bylo naznačení, aby dýchala do bránice. Czeleste zavřela oči. Zkusila to znovu a ucítila dlaň na tváři. Ano, teď dýchala správně.